

Privatskolen

I Folketællingen for Nakskov i 1850 finder man stadslæge Waldemar Møller i Nygade, hvor han bor sammen med sin kone og to børn, en datter på 10 og en søn på 8. Han er åbenbart utilfreds med den undervisning, som hans datter får i den danske skole, så han ansætter Sophie Laura Løvensøn som lærerinde. Hun er en ugift søster til sognepræsten Severin Bindesbøls kone og bor i præstegården. Der er flere borgere, som også er utilfredse med undervisningstilbuddet i byen, så der opstår en lille skole i lægehjemmet.

Skolen flyttede i 1854. Sandsynligvis fordi lægens kone døde i 1851, hvorefter han blev gift igen. Den nye kone fødte en datter i foråret 1854, og da man heller ikke finder lægens to børn i folketællingen fra 1855, er det en mulighed, at lægefamilien ikke ønskede at have skolen, når de ikke selv havde børn i denne.

Da præsten samtidig bliver biskop i Ålborg og flytter fra byen, vælger hans svigerinde også at flytte, og hun bliver optaget i det adelige jomfrukloster i Odense. Det kan lade sig gøre, fordi både hun og hendes søster er uægte børn af en adelig. Frk. Løvensøn bliver afløst af frk. Kieler, der opretter en skole på Torvet; men da lokalerne her bliver for små, flyttes skolen i 1856 til Nordenkirke. På dette tidspunkt er der 3 hold piger i alderen 9-12 år.

Der holdt hun så Skole til 1878, hvor hun pga. af sin alder overdrog den til en Frk. Bache. Skolen optog nu børn fra 9-årsalderen, og de var delt i 3 toårige klasser. Bestyrerinden og et par ganske unge lærerinder, der var tidligere elever på skolen, havde det meste af undervisningen, og der blev især lagt vægt på sprog. I den ældste klasse underviste lærere fra den kommunale drengeskole i de fleste andre fag.

I 1888 flyttede Skolen til Nørre Boulevard nr. 32, og i begyndelsen af 1893 flyttede den igen, denne gang til Vejlegadebro nr. 4. Imidlertid var nogle forældre utilfredse med, at skolen ikke holdt afsluttende eksamen, så frk. Bache trak sig i begyndelsen af 1893 tilbage og solgte skolen til frk. Ishøj, som dog samme efterår døde af lungebetændelse. Hendes arvinger solgte skolen til et udvalg af personer fra det bedre borgerskab, hvor også pastor Munck var med. Han overtog den pædagogiske ledelse indtil Frk. Ottilie Jespersen overtog ledelsen.

Skolens lokaler var igen blevet utilstrækkelige, så man besluttede at opføre en ny skolebygning. Udvalget købte en grund på Nørre Boulevard, hvor man i 1894 begyndte byggeriet, der kunne indvies i 1895. Det er den del af Privatskolen, der i dag ligger på Nørrevold nr. 34. Skolens officielle navn var nu, til trods for at man optog både piger og drenge, Nakskov Døtreskole. Eleverne blev optaget fra seksårsalderen; men efter 2 års forløb blev drengene flyttet over på den kommunale realskole.

Frk. Jespersens helbred tålte imidlertid ikke det lollandske klima, så hun opgav skolen og rejste bort. Den lollandske syge får skyld for meget; men den kan dog også have været en belejlig undskyldning for at komme væk. Hun blev efterfulgt af frk. Moldenhawer, som drev skolen med dygtighed og "ideelt" sind. I 1904 købte hun skolen af udvalget, og i hendes tid traf man den ordning, at de piger i ældste klasse, som ville tage den almindelige forberedelseseksamen, kunne overføres til den kommunale realskole og fortsætte der.

Imidlertid var loven om højere almenskoler blevet vedtaget i 1903. Det var en lov, som fik både sociale og pædagogiske følger. I Nakskov havde det indtil da hovedsageligt været drenge

fra byens bedrestillede borgerskab, der gik i realskolen; men den nye lov betød en demokratisering, således at der kom elever fra andre sociale lag. Det var ikke noget for de højreorienterede borgere. Som det skrives i Neisigs erindringer: ” Drengenes *Mellemskole*tone harmonerede ikke med *Døtreskolens* og denne var nu engang efter adskillige hjems opfattelse en kende højere og mere velklingende end hin.” Det bedre borgerskab ønskede altså at beskytte deres uskyldige døtre mod den vulgære tone, der efter deres mening var i en skole, der var blevet mere åben for drenge fra lavere sociale lag.

Med dette som baggrund oprettede nogle forældre et garantselskab, der skulle stå bag oprettelsen af en privat realskole for både drenge og piger. At det var betydende folk, der var i udvalget fremgår af stillingsbetegnelser som købmand, tømmerhandler, ølbrygger, urmager og godsejer. For at undgå at der kom to konkurrerende skoler, tilbød frk. Moldenhawer at sælge sin skole til udvalget, mod at hun blev ansat som viceinspektrice. Sådan blev det, og udvalget gik i gang med at modernisere skolen ved at købe et grundstykke, hvor der blev opført en gymnastiksal, bygge en etage på hovedbygningen og indrette faglokaler til bl.a. fysik, og efter sommerferien startede Nakskov private Mellem- og Realskole for Drenge og Piger. Piger var der nok af, og drengene blev hentet fra den kommunale realskole, så skolen kunne starte med over 200 elever.

Der var dog en del startproblemer. Man ansatte en ny bestyrer, cand. Phil. N. H. Pinborg, der havde været skoleleder i Nysted og Holstebro, og som af Neisig omtales som en dygtig skolemand og faglærer, og ”ingenlunde” uden personligt vindende egenskaber. Men man kan dog godt forestille sig, at der kunne være samarbejdsproblemer, når en stor del af lærerne fra den gamle skole med frk. Moldenhawer i spidsen, skulle vænne sig til de nye forhold. Det lykkedes den nye inspektør at skaffe eksamensret til mellemskoleeksamen i 1908 og i 1909 til realeksamen; men allerede i 1908 følte viceinspektrisen sig utilpas ved forholdene og forlod skolen. Imidlertid havde Pinborg, som Neisig skriver: ”ved sin ikke uangribelige adfærd i løbet af to år tilsat den agtelse, der nu engang betinger en skoleleders eksistens”, og han blev opsagt til fraflytning fra sommerferien 1909. Her kunne det være interessant at vide, hvori denne *ikke uangribelige adfærd* bestod.

Neisigs tid 1909-1929

Så stod bestyrelsen med nye skolebygninger, mange elever og en udmærket økonomi, lige bortset fra at der var fare for at miste garantikapitalen. Man henvendte sig til undervisningsinspektøren for privatskolerne, og her kunne man fortælle det glædelige budskab, at Brønderslev Realskole var i vanskeligheder, og at sognerådet her ikke ville fortsætte med at støtte denne skole. Der var altså her en bestyrer uden en skole, og i Nakskov var der en skole uden en bestyrer. Inspektøren fra Brønderslev, Neisig, sammen med en anden lærer herfra, Jepsen, blev inviteret til Nakskov for at forhandle med bestyrelsen. Neisig troede, at der kun var mulighed for et lønnet bestyrerforhold; men bestyrelsen var dog straks klar til at lade folkene fra Brønderslev vælge mellem at være lønnede bestyrere, at forpagte skolen mod at forrente den og betale afdragene, eller at købe den. Efter en nats betænkning, gik de to fra Brønderslev med til at købe skolen, hvis det vel at mærke kunne ordnes uden penge. Det kunne det på den måde, at købesummen skulle blive stående i skolen; men køberne skulle stille med en kaution på 5000 kr. i 5 år som sikkerhed, hvis kontrakten skulle blive misligholdt. Til gengæld kunne man bruge de ca. 500 kr., der var i skolens kasse, til at dække salgsmkostningerne med. Der var ikke noget problem med kautionen, så i sommeren 1909

flyttede Neisig og Jepsen med koner og 13 børn til Nakskov.

Da skoleåret begyndte var der 210 elever plus de 13, som Neisig og Jepsen selv havde med fra Brønderslev. For at forandringerne ikke skulle føles alt for store, beholdt man de fleste lærere bortset fra dem, der havde de nye ejeres fag. De ansatte også en lærer Skadhauge, som de selv havde undervist i Brønderslev. Desuden en lærerinde til de mindste klasser og en sproglærerinde, som man dog ret hurtigt måtte skifte ud.

Imidlertid skete der det, at seminariet i Silkeborg mistede en lærer, og Jepsen fik tilbudt hans stilling. Da Jepsen længtes stærkt efter Jylland og gerne ville arbejde med voksne elever, blev han løst fra samarbejdet i Nakskov, idet man kunne forudse, at skolen ikke ville kunne bære lønnen til to familier, hvor børnene snart skulle uddannes. Neisig kunne dog ikke betale Jepsen hans del af kapitalen, så han var stadig medejer. I 1916 var ”af de oprindelige Garanter saa mange døde og bortrejste eller på anden måde uegnede som Garanter, at den solidariske Medansvarlighed følte trykkende”. Beløbet blev så garanteret på anden måde, og i 1920 kunne Neisig så alene erhverve skøde på ejendommen; men, som han selv skriver: ”Omkostningerne var ikke helt smaa.”

Som et kuriosum kan man her lige bemærke, at der åbenbart har været nogle problemer på skolen på dette tidspunkt. Victor Cornelins, der havde sit første vikariat i Nakskov i et par måneder i efteråret 1919, skriver, at mens han ventede på sin stilling som fast vikar fra januar 1920, blev ansat af nogle forældre, der var blevet utilfredse med forholdene på ”Neisigs skole, der dengang var borgerskabets fine skole.” Han var så i tre måneder privatlærer for fire børn på Rolykkegård og Mariebjerg. Dette arbejde sluttede ved juleferien, og da forholdene på den private realskole i mellemtiden havde ændret sig, kunne børnene ingen blive indskrevet på realskolen.

Så er Neisig altså blevet enejer af skolen. Resten af beretningen handler om 1920'erne; men det er ikke meget han skriver om undervisning. Det handler om økonomi og især byrådets tilskud. Da han overtog skolen, fik den 100 kr. i tilskud fra kommunen og 400 kr. fra staten og også noget fra amtet. På et tidspunkt kom der nye tilskudsregler, som byrådet administrerede. Indtil 1913 var der konservativt flertal i Nakskov, så der blev bevilget 1000 kr. pr. år. Efter at flertallet skiftede, steg tilskuddet til 3000 kr.; men det varede kun et år, så faldt det igen til 1800 kr.

På landsbasis fik man den første socialdemokratiske regering fra 1924-1926, og det sætter sig spor i beretningen. Neisig skriver nok ironisk: ”...for to år siden blev byrådet absolut vrangvilligt. Det gik pludseligt op for flertalsførerne, at skolen for 19 år siden var oprettet af arge højremænd, og en sådan skole kunne ansvarsbevidste socialdemokrater ikke med frelst samvittighed støtte. 500 kr. måtte være et passende vederlag for den udgiftsbesparselse, som et par hundrede børns undervisning betyder for kommunen.” Han tilføjer, at Lollands Spare- og Lånebank dog har øget sit tilskud, og han har da også anstændighed nok til at tilføje, at byrådets ændrede holdning nok hænger sammen med, at der er blevet oprettet et kommunalt gymnasium, der har kostet kommunen mange penge. Dog går det nu meget godt for gymnasiet, og hans private skole bliver selvfølgelig påvirket af kommunens holdning, og den består da, selv om gymnasiet tager hans bedste elever. Den almindelige folkeskole har han heller ikke meget til overs for, idet han slutter sin beretning med: ”At knytte sit liv til den privat skole er at indvi sig selv til en vandring på gløder... Det liv har jeg nu levet i omtrent 40 år. Kun én gang har jeg ladet mig friste til at søge et kommunalt overlærerembede, og det fik jeg altså ikke – det

være sagt med tak.”

Neisig døde i december 1929, og i et efterskrift til hans erindringer skriver skolen, at det af praktiske grunde er ordnet således, at hans enke står som skolens ejer, mens han søn Asger, som i mange år havde været ansat, blev leder og overtog det pædagogiske ansvar. Han fik også retten til at afholde mellemskole- og realskoleeksamen. Da to lærere forlader skolen ansættes to nye, hvoraf den ene, P. Aggebo, som kom fra Blågård Seminarium, tidligere havde været ansat. Han overtog den afdøde skolebestyrers dansktimer, og de andre af dennes timer blev overtaget af hans datter, som kom fra Københavns skolevæsen.

Skolen vil under den nye ledelse trods tidens ugunst i økonomisk og politisk henseende (socialdemokratisk-radikal regering fra 1929) fortsætte i det gamle spor med tillidsforhold mellem skolen og hjemmene og mener, at disse gør det i en forståelse af, at skolens betydning styrkes gennem den tone, der til grundlag har en lærerstab, der uforbeholdent slutter sig til skolens ledelse. Efterskriftet sluttes med en tak til de forældre, der betror deres børn til skolen, og ønske om at Nakskov Private Realskole må få lov til at leve videre i et stille og roligt arbejde.

Sådan skulle det dog ikke gå, for som der står på privatskolens hjemmeside: ”Det går ikke.”, og Aggebo køber skolen. Dog må de ansatte lærere hver købe en aktie på 1000 kr., som senere bliver købt tilbage af den nye skoleejer.

Efter 1930

Aggebo var leder af skolen i 24 år, og i 1954 solgte han den til skolebestyrer Alf Bjerger, der netop havde solgt Helsingørsk Realskole i Nordsjælland. Der fulgte nogle gode år; men efter nogen tid begyndte elevtilgangen at svigte. Kommunerne oprettede centralskoler, hvor eleverne fra oplandet kom til at gå, og i løbet af nogle år faldt elevtallet fra 428 til 113, og skolen var truet af lukning.

I 1967 gik skolens forældrekræfter sammen, og den 1. april blev *Den selvejende Institution Nakskov private realskole* oprettet, og med hjælp fra staten kunne den købe skolen af Bjerger, der dog fortsatte som leder til 1. august, hvor Kurt Christiansen, der havde været lærer ved Helsingørsk Realskole, blev ansat. Elevantallet var da nogenlunde stabilt på ca. 210, og der blev oprettet en børnehaveklasse, samtidigt med at skolebestyrerboligen blev indrettet til undervisningslokaler til bl.a. musik. I 1979 oprettedes også en børnehave, og i oktober 1980 luftes planer om en tilbygning.

De turbulente år

Imidlertid kan man allerede den 29/10 læse i Folketidende, at skolelederen er blevet fjernet fra sin post. Årsagen skulle være samarbejdsvanskeligheder; men ellers er der ikke mange oplysninger at hente i den dags avis. Den følgende dag kommer der nogle kommentarer, bl.a. nogle udtalelser fra chokerede forældre; men samtidigt meddeles det, at forældrerådet bakker op om bestyrelsen, og at der vil blive indkaldt til en ekstraordinær generalforsamling d. 11. november, men samme dag meddeles det i avisen, at pressen ikke er velkommen på generalforsamlingen. Det forhindrede imidlertid ikke, at Folketidende d. 12. havde et ret fyldigt referat med navns nævnelse på flere indlæg. Generalforsamlingen varede til midnat, og den mundede ud i et tillidsvotum til bestyrelsen. Undervejs udtalte skolebestyreren, at han ikke var

ansat til at være enig med bestyrelsen, og at han i hvert fald ikke ville fortsætte under den siddende bestyrelse.

Ved et forligsmøde i København blev opsigelsen trukket tilbage; men til gengæld sagde Kurt Christiansen op med øjeblikkeligt varsel. Betingelserne fremgår ikke, idet der i forliget er en aftale om, at parterne ikke udtaler sig. Den egentlige årsag til miseren står så hen i det uvisse; men der indgår i aftalen en økonomisk kompensation til skolelederen, der for øvrigt allerede næste år bliver ansat som leder i den nyoprettede Vestlollands Friskole.

Eric Kirkby, som var lærer på skolen, blev derefter konstitueret som bestyrer resten af året, og i 1981 ansatte man Aage Ebbesen fra Hanstholm Skole i bestyrerstillingen. Uroen kostede en del udmeldelser; men skoleåret 1991/82 startede med 189 elever.

I årene efter var der stadig pladsproblemer på skolen. Der blev forhandlet om køb af tandlægeklinikken på Nørrevold 32; men det blev ikke til noget. I 1983 blev der opstillet en pavillon, hvor man indrettede børnehaven.

Plads var imidlertid ikke det eneste problem på skolen det år. Den 15. marts kunne man på forsiden af Folketidende læse: "Nakskov-skole suspenderer leder, antyder regnskabsrod". Det bliver indledningen til et længerevarende forløb om Aage Ebbesens stilling. I et brev til skolens forældre skriver bestyrelsen, at det er med dyb beklagelse, at den igen må henvende sig til forældrekrædsen angående alvorlige forhold på skolen. Bestyrelsen har med virkning fra d. 14. marts suspenderet Hr. Skolebestyrer Aage Ebbesen. Den alvorlige beslutning er bl.a. begrundet i belastende forhold i skolen administration. Sagen har bestyrelsen indbragt for forligsnævnet under Danmarks Realskoleforening, og man håber, at der er afgørelse derfra inden generalforsamlingen 23. marts. Der følger en debat om, hvem der har overtrådt sin tavshedspligt; men det kommer frem, at et revisionsfirma har haft bemærkninger til skolens regnskab. Det drejer sig bl.a. om en ukorrekt postering af vikarudgifter, f.eks. skulle bestyreren have læst nogle timer for sin kone, der var ansat som vikar; men betalingen var udbetalt til hende. Senere nævnes det, at han så skulle have udbetalt dem som overarbejde for sig selv. Bladet anser det for usandsynligt, at skolebestyreren kan fortsætte.

Men det gik anderledes. Mange af forældrene er utilfredse med bestyrelsens handling, og føler sig ført bag lyset, idet man først får et brev om afskedigelsen af en kvindelig lærer med begrundelse i alvorlige samarbejdsproblemer gennem længere tid, og kort efter får endnu et brev om fyring af skolebestyreren. Nogle får åbenbart flere oplysninger end andre.

To dage før generalforsamlingen lyder avisens overskrift: "Bestyrelsen kan blive den store taber i skolestriden". Bestyrelsens formand har for længst meddelt, at han ikke genopstiller; men hvordan generalforsamlingen vil forløbe er usikkert, idet forligsnævnet har afsagt den kendelse, at det betragter et videre samarbejde mellem parterne for umuligt, hvorfor skolebestyrerens ansættelse bør ophøre ved skoleårets start. Det påpeges, at der er sket uregelmæssigheder; men de er åbenbart ikke af så graverende karakter, at der er indgivet politianmeldelse. Samme dag meddeler avisen, at lærerstaben er stærkt splittet. Hvis skolebestyreren afskediges, går otte lærere mens seks bliver. Dagen efter meddeles det, at skolebestyreren er fyret på gråt papir, og i et interview samme dag siger et medlem af bestyrelsen, at det virkelige problem er den pædagogiske holdning, idet han frygter, at denne vil gå i retning af den sorte skole, hvor lærere og elever, der har en anden mening vil blive

chikaneret ud af skolen.

Generalforsamlingen blev afholdt d. 23. marts, og dagen efter meddeler avisen at forældrene væltede bestyrelsen og beholdt fyret skolebestyrer. Generalforsamlingen havde et dramatisk forløb og sluttede først kl. 2 om natten. Der var 250 deltagere, og bestyrelsens beretning blev forkastet med 133 stemmer imod og 87 for. Bladet forventer, at den fyrede bestyrer vil blive genansat.

Den nye bestyrelse meddelte d. 16. april, at Ebbesen var blevet genansat. Imidlertid havde en del af forældrene allerede d. 7. ved et møde med den nye bestyrelse fremsat flere beskyldninger mod denne, og da han alligevel blev genansat, eskalerede konflikten. Omkring hundrede forældre truede med at melde deres børn ud af skolen, og kriminalpolitiet begyndte en undersøgelse af, om bestyrerens kone havde fået udbetalt overarbejdsbetaling for timer, som han havde læst for hende. Hvis det var rigtigt, udtalte politimesteren, så lignede det bedrageri. For at gøre det hele endnu mere indviklet havde Ebbesen selv bedt om en politiundersøgelse af beskyldningen om, at han skulle have udbetalt ekstra løn til pedellen via vikarkassen. Til trods for at politimesteren havde ment, at sagen relativt hurtigt kunne afsluttes, så viser det sig, at dette ikke er tilfældet. Der skal mange afhøringer til, og personkredsen udvides, efterhånden som man kommer dybere ind i sagen.

Men splittelsen på skolen fortsætter. De, der ønskede Ebbesens afgang, fik indkaldt til en ekstraordinær generalforsamling, der fandt sted den 2. juni. Også denne gang var pressen forment adgang, og dirigenten startede med at bede pressen om at forlade lokalet, hvorefter dørene ind til mødelokalet blev lukket og den udvendige dør til gymnastiksalen smækket i. Igen måtte de, der ønskede skolebestyreren fyret, konstatere at de var i mindretal. 145 mod 83. Efterfølgende talte Folketidende med en repræsentant for mindretallet, der under betingelse af anonymitet udtalte, at resultatet nok ville medføre, at mellem 50 og 70 børn ville blive udmeldt og overflyttet til de kommunale skoler, idet han ikke regnede med, at man igen ville gå i gang med at starte en ny privatskole.

Nogle dage efter udtaler den genansatte skolebestyrer til avisen, at udmeldelserne ikke vil påvirke skolens økonomi nævneværdigt, og at man undgår afskedigelser af lærere. Han udtaler desuden, at han forventer, at sammenholdet blandt de tilbageblevne forældre vil styrkes. ”Der har været en række holdningsdivergenser, og når den ene pol melder sig ud, bliver der færre spændinger, fordi forældre kredsen bliver mere homogen. Men det er fortsat både min og bestyrelsens opfattelse, at Privatskolen skal være en neutral skole med plads til mange forskellige holdninger.” Men det var vel i virkeligheden det, som den tidligere bestyrelse og mange forældre ikke mente, der var.

Resultatet af begivenhederne er, at skolen ved starten af skoleåret 1983/84 har 154 elever mod 205 året før. De udmeldte elever fordeles på to af byens kommuneskoler. Men med politiundersøgelsen har det lange udsigter. På årets sidste dag meddeler Folketidende, at efterforskningen endnu ikke er afsluttet, og at der internt i politiet er uenighed om, at en bedragerisag kan bære.

Ved den efterfølgende generalforsamling var alt fryd og gammen til trods for, at økonomien ikke var alt for god, og politiundersøgelsen stadig var i gang. Den 24 juli tiltalte statsadvokaten imidlertid Ebbesen for bedrageri og afgivelse af urigtige oplysninger til en offentlig myndighed. Efter lange afhøringer af både Ebbesen, den tidligere bestyrelsesformand, pedellen

og andre munder sagen ud i, at Ebbesen i august 1984 bliver idømt en betinget dom for at have bedraget vikarkassen for 6480 kr. Det vurderes som et bevidst bedrageri over for nævnte kasse, og at han i den forbindelse havde afgivet falsk forklaring. Det vurderedes, at han ikke havde beriget sig selv, men skolen, så det blev en tidsubestemt straf, der var betinget i 3 år. Bestyrelsen, der jo var valgt for at beholde Ebbesen, mente ikke, at straffen gjorde ham uværdig til at fortsætte, så det gjorde han, indtil han opsagde sin stilling pr. 1. marts 1986. Den 1. september samme år ansattes Jørn Arne Nielsen, der var skoleinspektør ved Sandby skole som skoleleder.

Det er han i 7 år, da det pludseligt d. 12. maj 1993 kan læses i Folketidende, at han er fyret. På forsiden meddeles det, at han er fratrukket med øjeblikkelig virkning; men der gives ingen forklaring på den dramatiske beslutning. Som i de to tidligere omtalte begivenheder om samme problematik, vil den nært forestående generalforsamling blive holdt for lukkede døre. Den 25. maj kan Folketidende med bestyrelsesformanden som kilde meddele, at der er snydt med elevtallet, idet der er indberettet et højere elevtal i børnehaveklassen end det faktiske tal. Det beløb, der er modtaget for meget, ligger i størrelsesordenen ca. 500.000 kr. Imidlertid bedyrer bestyrelsesformanden, at skolen er i stand til at betale pengene tilbage, og at det ikke vil medføre en stigning i de 500 kr., det koster at have et barn i privatskolen. Han medgiver, at det er bestyrelsens ansvar, at tallene bliver indberettet korrekt; men hverken bestyrelsen eller revisionsfirmaet havde opdaget det, da ”indberetningsproceduren til ministeriet er meget indviklet”. Man begyndte først at undersøge sagen, da man fik et tip. Han vil ikke sige noget om fyringens sammenhæng med de forkerte indberetninger. Nogle dage efter meddeles det, at den form for snyd ikke er mulig længere, fordi man i indberetningerne skal medsende personnumre på eleverne, og hjemkommunen skal bekræfte, hvilken skole disse går på.

Efter et møde i ministeriet bliver tilbagebetalingen opgjort til 400.000 kr., og bestyrelsen mener ikke, at der er grundlag for en politianmeldelse af den afgåede skolebestyrer. Bestyrelsesformanden, der for øvrigt vil trække sig fra posten, selvfølgelig uden sammenhæng med sagen, meddeler, at sagen ikke har berørt skolens dagligdag ret meget. Der har ikke været udmeldelser, og arbejdslysten er intakt.

Det meddeles senere, at ministeriet ikke vil indgive politianmeldelse mod skolelederen, da han ikke har beriget sig selv; men kun har gjort det for at gavne skolen.

Ove Kjeldsen konstitueres som skolebestyrer indtil man 1. januar 1994 ansætter Steen Rasmussen. Han udtaler til avisen, at han ”som ledetråd i sit nye virke har samarbejdet og samtalen, og som sit første mål har han at lære alle sine nye elevers navne – så kan vi bedre tage en fortrolig snak”. Der er 190 børn på skolen.

Det bliver imidlertid ikke til så meget snak, for allerede 1/8 fratræder han efter eget valg, og Ove Kjeldsen bliver ansat. Han fratræder i 1997 og i 1998 ansættes Rolf Geisler.

Hvis man herfra venter, at skolens trængsler er overstået, tager man fejl. Rolf Geisler fratræder i februar 2002, og den næste skoleleder allerede i 2004. I maj 2005 tiltræder Chris McKay. Da Lolland kommune i 2007 er i gang med skolelukninger, forventes et større elevtal, samtidigt med at skolen arbejder med internationalisering. Man ansætter f.eks. en engelsksproget undervisningskonsulent, Julie Whittaker. Imidlertid sker der samme år en lærerflugt, som begrundes med samarbejdsproblemer, bl.a. rejser skolens viceinspektør.

Pludseligt i januar 2008 meddeles det, at både skolelederen og bestyrelsesformanden suspenderes. Det viser sig, at der er blevet indkøbt vinduer privat til skolelederen på skolens regning og at leverandøren til disse er bestyrelsesformanden. Til trods for at de begge forklarer, at det skulle betragtes som en del af et honorar for overarbejde, kan de ikke fortsætte i stillingerne, og den netop rejste viceinspektør, Ditte Ehlig, ansættes som skoleleder. Det er hun så, indtil hun i august 2011 uden forklaring forlader stillingen. Den 1/1 2012 ansættes Henrik Christensen som skoleleder, og det er han i skrivende stund stadig.

Nyeste tid

Det ser ud til, at skolen er kommet ind i en roligere og positiv udvikling. Der blev i november 2014 oprettet en børnehave, og i april 2015 fulgte en vuggestue. Begge afdelinger er netop ved at blive udvidet, og elevtallet er tilfredsstillende. Faktisk forventer skolen at oprette to spor pr. årgang.

Areal- og bygningsmæssigt er der sket en hel del i de sidste ca. 20 år. Fra kommunen købtes den tidligere tekniske skole, som til sidst var arbejdsformidling, og ligeledes blev bygningen, hvor speciallægerne havde været, og villaen foran den førstnævnte købt. De to sidste plus den tidlige tekniske skoles del ud mod Nørrevold blev nedrevet. Skolens tilbageblevne bygninger blev renoveret, og en stor del af det frilagte areal blev i august 2015 indrettet til skolegård med legeplads og boldbaner.

Kilder:

Privatskolens hjemmeside.

H. P. Neisig: Nakskov private realskoles Historie gennem 80 Aar. (Neisigs Skole). Nakskov 1930.

Lolland-Falsters Folketidende. Forskellige årgange.

Ny Dag. Forskellige årgange.

Skoleleder Henrik Christensen.